

Aniversari?

No havíem celebrat mai un aniversari, en cap ocasió: ni als deu, ni als quinze, ni als vint anys de la gestació del primer *Cultura*. Ho dic també perquè no ha estat idea meva fer-ho, però amb l'agraïment dels que ho han volgut celebrar i anunciar. La feina cultural al nostre país no ha estat fàcil, segurament tan difícil com a la resta de la península, on, paradoxalment, la majoria de premis Nobel que han tingut han estat de literatura. Aquí quan vam tenir l'oportunitat, en el cas de Guimerà, els nostres veïns es van encarregar de boicotejar-lo, sense respectar ni tan sols que el poeta i dramaturg havia nascut a Tenerife. Dit això, i com puc demostrar en les fotografies meves que surten del 1989, per mi no ha passat el temps: un parell d'accidents amb pas pel cirurgià i punt. No tinc noció del temps, ho asseguro.

La feina ha estat el treball apassionant, i alhora rutinari: intentar ordenar els meus companys i anar enllestint de tant en tant llibres de poemes i alguna novel·leta. El drama de la meua vida ha estat tenir els païos més intel·ligents del món, des de Pere Calders, Jaume Vidal Alcover, Joan Triadú, Isidor Cònsul, els tres Rimbau, Julià Guillamon, el filòsof i fotògraf Ferran Sendra –que ens feia de compaginador i de xòfer quan anàvem amunt i avall pel continent als convulsos anys noranta–, Víctor Alba, Valentí Puig, Miquel de Palol fins als més joves, com Pedrals, Gomila, Escoffet i companyia. Hem tingut pressupost –en escasses ocasions–, misèries i períodes d'una certa convalescència. En qualsevol cas, hem conreat la felicitat per tenir el luxe de ser una mena de república –sempre independent– de savis i sonats, que no han perjudicat la comunitat sinó que l'han feta avançar. Què seria del nostre país sense els arquitectes, els pintors i els poetes? Qui ens vindria a veure? I com sabeu, Catalunya és una de les zones del planeta més visitades. No vénen a veure els nostres polítics sinó els artistes, aquells que ens han convertit en una capital estètica, que hauríem d'incrementar si assolim la sobirania i ens separem de qui ens detesta i ens posa pals a les rodes.

Fa un quart de segle vaig tenir l'oportunitat d'accedir al diari –col·laborava en uns altres rotatius barcelonins– gràcies a la invitació d'Avel·lí Artís –el periodista més sagaç que he conegut– i a l'entusiasme del malaguanyat Albert Viladot. Entre ells dos no s'entenien gens i el primer va saltar. Després d'una sèrie de decisions, el vaig substituir. Trobar-me al costat dels Perucho, Palau i Fabre, Pedroló, Pàmies i companyia era un repte, però gràcies a la qualitat de la Marga Moreno, la Montse Romà, l'Ada Castells i el Lluís Llorca –amb qui ho hem pensat tot al llarg d'aquests anys– ha estat més o menys senzill. També m'agradaria recordar l'empenta per salvar el *suple* de Xevi Xirgo, Carles Ribera, Joan Ventura i Miquel Riera en moments delicats. Ells el van voler rescatar i em van proposar fer l'esforç de continuar-hi. Sense ells

seríem història i jo no estaria pensant en el suplement següent, en els crítics abnegats que ens donen suport, en els periodistes que sempre arriben tard, que no ens repetim, que ningú se suïcidi perquè creu que el seu discurs ja és sobrer.

Al començament havia tingut companys que havien lluitat a la guerra, que havien perdut, que havien estat exiliats i que haurien donat la vida per la seva obra; ara és diferent. Ni millor, ni pitjor, no tan èpic. Els nois es

deixen la pell i els ulls davant les pantalles i hem passat revolucions digitals que no han aconseguit esborrar-nos del tot. Fa pocs mesos ens abandonava Guillem Cifré, un dels amics personals que he tingut. Vaig pensar que era el moment de plegar i retirar-me al meu barri per sentir més plenament com canvien les estacions. L'augment dels turistes al parc Güell m'en va dissuadir i aquí em teniu, donant guerra, música i lletres, i el que calgui. Gràcies a tots per la vostra complicitat. *

D'esquerra a dreta i de dalt a baix:

Guillem Cifré, Isidor Cònsul, Jaume Vidal Alcover, Joan Triadú, Pere Calders i Víctor Alba
GABRIEL MASSANA / ARXIU / ARXIU / ÒSCAR MACH / FERRAN SENDRA / ROBERT RAMOS

Q

Què seria del nostre país sense els arquitectes, els pintors i els poetes?

Aniversari